

MART 2012

YIL: 9

SAYI: 16

FİYATI: 5 TL

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN, DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ

KONU BAŞLIKLARI

- NEPAL: STRATEJİK YÖNELİM SAVRULMASININ SONUÇLARI SF 05
- ÖRGÜTLENME ÜZERİNE SF 15
- MLM'İN OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELESİ SF 24
- BOB AVAKİAN YÖNELİMİNE ELEŞTİREL NOTLAR -1- SF 55

KONU BAŞLIKLARI

- SF 05 : NEPAL: STRATEJİK YÖNELİM SAVRULMASININ SONUÇLARI
SF 15 : ÖRGÜTLENME ÜZERİNE
SF 24 : MLM’NİN OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELESİ
SF 55 : BOB AVAKİAN YÖNELİMİNE ELEŞTİREL NOTLAR -1-
-

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
MART 2012
SAYI 16

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LİMİTED ŞİRKETİ
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: **Hıdır Gürz**

Teknik Hazırlık: Mahmut Şevket Paşa Mah.
Sivas Sok. No:2 Kat:3 Okmeydanı/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 238 37 96

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cad.
75/2 Güven Sanayi Sitesi B blok Kat 1 No: 366
Topkapı/İSTANBUL
Tel (0212) 544 66 34

Sunu

Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gündemi oldukça sıcak ve önemli gelişmelerle karşı karşıya. Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde bir yılı aşkın süredir devam eden ve adına "Arap Baharı" denilen gelişmeler... Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin içinde bulunduğu kriz durumu ve birçok Avrupa ülkesinde yaşanan kitle gösterileri ve hak gasplarına yönelik saldırılar...

Suriye üzerinde esttirilen emperyalist işgal tehditleri ve ülkemizde ezilen kitlelere karşı AKP eliyle geliştirilen saldırılar ve sayamadığımız onca gelişmeyle beraber bahar aylarını karşılamaktayız.

Böylesi önemli gelişmelerin ve dünya halklarına karşı geliştirilen saldırıların olduğu bir süreçte Maoist Parti'nin 40. Kuruluş yıldönümünü karşılıyoruz. 40. Yılı yeniden bir kalkışma sürecine çevirmenin en önemli parametrelerinden biri olan ideolojik-teorik mücadelenin Sınıf Teorisi'nin omuzlarına yüklediği sorumluluğu layıkıyla yerine getirme çabasının ısrarı ve bilinciyle bir MERHABA diyoruz.

Dergimizin bu sayısında uluslararası komünist ve devrimci güçlerin büyük bir ilgi ve merakla bekledikleri Nepal Devrimi ve sorunlarına ilişkin "NEPAL; Stratejik Yönelim Savrulmasının Sonuçları" başlıklı bir değerlendirmeye yer veriyoruz. Yine uluslararası komünist hareket saflarında yaşanan güncel ideolojik-teorik tartışmalara ilişkin değerlendirme ve eleştirilerin yer aldığı "Bob Avakian YÖNELİMİNE ELEŞTİREL NOTLAR -1-" başlıklı makelenin ilk bölümünü okurlarımızla paylaşıyoruz. Dergimizin bu sayısında sınıf mücadelesi içerisinde oldukça önemli bir yer tutun demokratik haklar mücadelesine ilişkin "Örgütlenme Üzerine" başlıklı bir makale yer almaktadır.

Son olarak MLM ideolojiye karşı dünden bu güne devam eden ve an itibarıyla komünistler için ciddi bir tehdit oluşturan ravizyonist-reformist-oportünist akım ve anlayışların ele alındığı "MLM'nin Oportünizme Karşı Mücadelesi" başlıklı geniş bir değerlendirme yayınlıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmük umuduyla...

NEPAL

Stratejik Yönelim Savrulmasının Sonuçları

Nepal Halk Ordusu karargah konteynırlarının anahtarları, 1 Eylül 2011'de Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in de dahil olduğu burjuva parlamenter cumhuriyetin bakanlar kurulu komitesine bir törenle devredildi. Kapsamlı Barış Anlaşması ve ordu entegrasyonu planı biçiminde özetlenen eklektik-merkezci-sağ oportünist çizginin mecrası bu noktaya götürdü. Bu hatalı çizgiye karşı mücadele ve uyarı bu durumu önleyemedi. Çizgi düzeltilmediği müddetçe önleyemezdi de. Zira bu, tamamıyla yanlış bir çizginin sonucuydu. Çizgi şimdiki durumda Nepal'de Halk Savaşı'nın tasfiye edilmesi, yeni demokratik devrim mücadelesinin iptal edilerek monarşiyi yıkmaktan ibaret burjuva cumhuriyeti savunma ve pekiştirmeye odaklanmıştır.

Nepal'de 1996'da proleter dünya devriminin bir parçası olarak başlatılan şanlı Halk Savaşı mücadelesinin kazanımları izlenen çizgi itibarıyla tasfiye edilmiştir. Bu bir günah, ahlaki bir ihanet, kişisel bir suç değil; izlenen yanlış çizginin doğrudan sonucudur. Önce "taktik-manevra-dönemsel siyaset" biçiminde formüle edilen, aslında baştan itibaren bir stratejik kayış durumunu ifade eden güzergâh şimdi açık bir şekilde sistematik bir bayrak olarak yükseltilmiştir. Yükseltilen bu bayrak altında oluşturulan burjuva cumhuriyet hükümeti ile Nepal'de Halk Savaşı'nın tüm kazanımları sistemin reforme edilmesi temelindeki üretilen biçimine dahil edilmeye çalışılmaktadır.

Konteynır anahtarlarının teslim edilmesi Halk Ordusu'nun tasfiye edilmesidir. (Elbette Halk Ordusu'nun tasfiyesinde teslim edilen anahtarlar semboliktir, mimar çizgidir. Tasfiye doğrultusundaki gerçek anahtar, devrimci açıdan özürlü olup, ipleri burjuva iktidara veren veya burjuva devleti kutsayarak kucaklayan ideolojik-siyasi yoldur.) Ve ordunun korumasında olması gereken kızıl siyasi iktidarların feshedilmesinin resmileştirilmesidir anahtarın teslim edilmesi. Zira bu süreç zaten işliyordu, şimdi artık açık bir şekilde ifade edilmiş durumdadır. Halk Savaşı ve onun yarattığı kızıl siyasi iktidarların lağvedilmesi ve meşru denilen burjuva

cumhuriyete tabi olunması artık açık stratejik bir yönelimdir. 1996 şanlı Halk Savaşı mücadelesiyle Nepal'in geniş kırsal alanlarında tesis edilen kızıl üsler ve kızıl siyasi iktidarlar ile Katmandu gibi şehirler artık gerçek bir kuşatma altına alınmış, ayaklanmaya hazırlık meselesi siyasi iktidarın ele geçirilmesinde gündemleşmiş bir konu halindeydi.

Şüphesiz sorunlar vardı ve oynanmaması gereken, ayaklanmanın hazırlıklarının ciddi olarak yapılması bir ihtiyaçtı. Devrimin yüz yüze geldiği bu problemler anlaşılabilirdi. Fakat bunların üstesinden gelme, Halk Savaşı'nın bu stratejik aşamasının karşılaştığı problemleri aşmayı, kitleleri hazırlamayı, komünist ideolojik rehberliği, teori ve genel stratejik yönelimde ve tam da bu temelde Yeni Demokrasi stratejisinde sebatı gerektirirdi. Diğer tüm taktikler bu stratejik yönelimin başarısının hizmetinde ele alınmalıydı. Ancak Halk Savaşı'nı başlatmaya götüren ve muhteşem başarılarla ilerleyen yürüyüş, kökleri partinin önderlik çizgisinde de var olan bazı zaıfıflıklarından etkilendi. Giderek sistematize olan bir mecraya girdi. Halk Savaşı stratejisinin somut koşullara yaratıcı bir şekilde uygulanması elbette bir gerekliliktir. Ne var ki, Nepal'deki yürüyüş bir yandan Halk Savaşı derken, diğer yandan barışçıl geçişin de mümkün olduğu ve "fusion" denilen eklektik birleştirme, ikiyi bir

etme sentezi ile bir kırılma durumuna girmişti. Barışçıl geçişin, bir de üstelik Halk Savaşıyla uzlaştırılması stratejisinin Halk Savaşı'nı yemesi kaçınılmaz bir durumdur.

Ayaklanmanın eşliğine gelmiş Nepal Halk Savaşı'nın bu geriye çark edişi genel siyasal çizgideki bu kırılma durumunun ortaya çıkarttığı bir sonuçtur. Kimsenin devrimleri bir kopyalama yürüyüşü şeklinde kavramaması gerektiği açıktır. Özgünlükler vardır, olacaktır.

Devrimci savaşın biçimlenişinde bu gerçek anlaşılabilir bir durumdur. Ancak kesin bir evrensel ilke vardır. Siyasal iktidarın fethedilmesinde devrimci savaş merkezi görevdir. Mao'nun dediği kesinkes doğrudur. İktidar namlunun ucundaydı. Bu yönelim çerçevesinde halkın merkezi görev doğrultusunda topyekun seferberliği ve bu merkezi görevin hizmetinde taktik manevralar ihtiyacı ayaklanmanın hazırlanmasında yadsınmaz görevlerdi. Sorun buralarda değil, stratejik yönelimdeki kayıstadır. Çünkü daha önce Bhattarai yöneliminde Burjuva Demokratik Cumhuriyet, Yeni Demokrasi'ye gidişte atlanamaz zorunlu bir aşama olarak ifade edilmişti. Yeni Demokrasi'nin tatil edileceği bu yönelimle ifade ediliyordu. Yoldaş Prachanda başlangıçta bu çizgiye karşı çıktığını söylese de, sonuçta eklektik bir uzlaşma durumuyla anlaşmaya vardı. Bu çizgiyi alt ederek partiyi yeni seviyede bir birlik temelinde Halk Savaşı'nı ileri götürmeye yöneltme yerine, geriye doğru birlik anlayışı devrimi yeme anlayışına doğru bir kayıştı. Dolaşısıyla bu tecrübeden de öğrenilmelidir.

Öncünün, sınıfın ve halkın birliği, evet, stratejik bir görevdir. Ama bu görev devrimi esas alma, yanlışların üstesinden gelme, kapasitemizi güçlendirme temelinde ilerlemeyi gerektirir. Birlik geri ve yanlış çizgiyle bir uzlaşma zemini şekline getirildiğinde, ortaya çıkan sonuç halkın birleştirilmesi değil, öncünün, devrimi ilerleten önderlik seviyesinin geliştirilmesi değil, objektif olarak tasfiye edilmesi yönelimidir. Birlik meselesi komünist ideoloji, teori, genel siyasal çizgi, strateji ve taktik ile bunun hayata geçirilmesinde silah haline gelmiş bir örgütlülüğü ifade etmemelidir. Nasıl olursa olsun kaba bir yığılma niceliğini değil. Nepal partisi Bhattarai ile bu birlik yönelimiyle aslında komünist sentez temelindeki birliği baltalayan, halkın çıkarlarını bilimsel temsil etme yönelimini dağıtan bir kargaşayı ifade etti. Bu kargaşa şimdi geline nokta da burjuva cumhuriyeti kutsamıştır ve zaten Prac-

handa 2006 yılında özetle şunları diyordu: "5 yıl içinde güzel, barışçıl, ilerici bir ulus haline geleceğiz. Dünya cenneti bir İsviçre yaratacağız." Hangi yolla? Hangi yolla olduğunu söylüyordu. "Kurucu Meclis, seçimler ve partinin de dahil olduğu Nepal Demokratik Cumhuriyet yönelimi ile." Böyle bir yönelim tabii ki Halk Savaşı'nı, Halk Ordusu'nu, Yeni Demokratik İktidarı buzlu sulara gömecekti. Partiyi, orduyu, cepheyi, üs alanlarını yeni burjuva devletin bir eklentisi haline getirecekti. Burjuvazi ile bu mutabakatın tasfiyeciliği konusunda karşı karşıya olan Nepal devrimi, buna yol açan çizgi meseleleriyle ciddi bir şekilde hesaplaşma durumundadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Maoist komünistler bu sonuçlar noktasındaki kaygılarını, hatalı çizgi sorunlarını, uluslararası komünist hareketin platformlarında ve ikili delegasyonlar arası görüşmelerde ifade etme durumu içerisinde oldular. Nepal devrimini desteklerken ve onun her bir ileri adımının kazanımlarını savunurken, bu meseleleri de gündeme getirdiler. Oluşturulan burjuva cumhuriyetin sınıf içeriğine, burjuva hedeflerine ve bununla planlanmış yönelimine dikkat çektiler. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in geçmiş komünist çizgisinin bayrağının indirildiğini, burjuva cumhuriyet ile bir bütünleşme yoluna girmeye doğru yol alındığını söylediler. Partinin burjuva cumhuriyet içinde sözde liderlik fonksiyonunun, çizgiye rağmen bir garanti olamayacağını söylediler. Bunun bir taktik esneklik değil, burjuva cumhuriyetin bir strateji haline getirilerek komünizme sırt dönme olduğunu göstermeye çalıştılar. Zira burjuva cumhuriyet devleti ile Yeni Demokrasi'nin ekonomisinin, siyasetinin, kültürünün uygulanamayacağı aşikârdı. Bu yolla gerici devletin Yeni Demokrasi doğrultusunda dönüştürülemeyeceği aşikârdı. Bunun emperyalist demokrasi stratejik planı doğrultusunda neo-liberal dizaynın tuzağının avı olmaya aday olunacağı belirtildi.

Nitekim ilerleyen süreçte halk kitlelerine burjuva cumhuriyet bayrağını yükseltme çağrısı yapıldı. Halk iktidarları tasfiye edildi. Burjuva cumhuriyet organları kurtarılmış alanlara bu tasfiye ekseninde taşındı. Tüm bu yaşananlarda hiçbir "onurlu" karar yoktur. Bu çizgi köklü bir şekilde anlaşılmıştır. Bu çizgi geçmişte Nepal Halk Savaşı'nın başlatılmasını engelleyen Singh düşünce çizgisine bir iltihak durumudur. Halk Savaşının başarısının imkânsızlığını, Nepal'de devrimin olanaksızlığını ilan etme, burjuva seçimler ve burjuva cumhuriyet yoluyla çözüm aramaya girme yoludur. Bundan hareketle; Nepalli yoldaşları bu çizgi sorunlarıyla hesaplaşmaya, Nepal'deki Halk Savaşı'nın başarılarından öğrenerek, onu doğru çizgi temelinde ileriye götürmeye çağırıyoruz.

Nepal'deki yanlış çizgi, 18. yüzyıl tarihsel deneyimlerini koşullarından kopararak ve sonraki bazı dönemlerin tecrübelerini süreçleriyle ilişkisi içerisinde ele almayan bir kıyaslamayla durumunu meşrulaştıramaz. Siyaseti tarihsel koşulların nedenleri dışında her zaman için geçerli formüller haline getirmek trajikomik bir komedyadır. Üstelik bir de eskinin taşınması yük haline gelen külfeti gerici sistemin kazanmasına hizmet etmeye götürür. Burjuva toplumun işlerini burjuva devrim üstlenmiştir. Bugün proletarya devrimi buna nasıl soyunabilir? 18. yüzyıl devrimleri döneminde yaşamıyoruz. Monarşinin devrilmesi Nepal devriminde önemli bir görevdir. Fakat bunu Yeni Demokratik Devrim stratejisinden bağımsız, apayrı bir burjuva toplum yaratma perspektifiyle ele alıp, proletarya devrimleri çağının özünü anlamamak demektir. Tam da böyle bir durum zaferin şafağı gibi gözükken kazanma durumunun tersine dönmesine neden olur. Bu konudaki eklektik yaklaşımlar ile objektif olarak ve mevcut egemen yönelimle Yeni Demokratik Devrim yolculandı.

Gelişme çizgisi izlendiğinde muazzam kitle kahramanlıklarıyla ilerleyen devrimin yenilgisinin de yazıldığı çizgi hataları itibarıyla görülmüyordu. Ve bunlara Maoist komünistler en azından yoldaşça dikkat çektiler. Şu açıktır ki; devrimin kazanımlarının tahrip olmuş olması zamansız, serüvenci bir ayaklanmanın sonucu değil, gerekli olduğu halde hazırlanmaması ile ilgilidir.

Stratejik ayaklanma perspektifi ile devrime sarılma görevi yerine, anayasa-kurucu meclis-hükümet külliyyatının strateji olarak geçirilmesi devrimi terhis etme durumudur. Böyle bir terhis sonucu başköşeye oturacak burjuva cumhuriyet yönelimi kitleleri böyle bir binanın inşaatında işçiliğe çağırır. Ve artık sahne proletarya devrimi aleyhine özneleriyle birlikte değişmiş olur. Büyük bir tarihsel dava bizzat kendi ideolojik kırılmalarıyla enerjisini tüketir, intihar ederek eskinin üretimine hasreder. Artık devrim "kaos" diye adlandırılarak burjuva düzen tesis edilmeye çalışılır. Burjuva cumhuriyet ululaşır. Demokrat burjuva çizginin sonucudur bunlar. Anayasal üniformalarla engellenecek devrim, verili burjuva cumhuriyetin güvenliğini "kamu güvenliği" olarak formüle eder. Konteynır anahtarlarının teslimine biat çağrısı başka ne anlama gelebilir? Kitlelerin "özgür" bırakıldıkları nokta devrimi sürdürme girişkenliğini tersine çevirip cumhu-

riyeti onaylamaları değil midir? Toplumsal devrim tam da çizgi sorunlarından ötürü kitleleri devrimden azat etme durumuna ulaşır. İlahi komedyada dediğimiz budur. Demokrat küçük esnaf yaklaşımının geleneksel sınırlarını aşamayan yürüyüşü artık bu noktadan sonra kitleleri devrimci savaştan kurtarmaya soyunur. Devrim artık bu yönelim kaymasıyla bu çizginin elinde bir mırıltıya dönüşür. Burjuva düzenin ilahi senfoni orkestrası aşağıdakileri ritme uymaya davet eder. Şüphesiz tüm bunlar "devrim" denilen devrimciliğin sonuçlarıdır. Devrimin yerine burjuva adalet-eşitlik-özgürlük-adil bölüşüm ölümsüz ilkeleri geçirilir. Dühring'de, Lasselle'de, Kautsky'de bunun çokça tecrübesiyle tanışmıştık. Tüm eleştirileri yaparken, Maoist komünistler, hareketin geleceğini temsil ederek anda kitlelerin çıkarına elbette seyirci kalmazlar. Ancak stratejinin terk edilmesi devrimin ruhunun ölmesi demektir. Nepal'de eksik olan kitlelerin tarihsel inisiyatifi miydi? Onların tarihsel rollerinin Halk Savaşı ile nasıl bir kükrete içerisinde olduğunu kim reddedebilir? Orada iflas etmiş eski rejim ve yerine yeni aday burjuva parlamenter gerici partilerin biçare halleri ortamında bir burjuva cumhuriyet konseptine komünistleri hangi koşullar mahkum etmiştir? Çok açıktır ki, bütün bu duruma savruluş yanlış çizgiden ötürü olmuştur. Tarih, ezilen kitlelerin devrimle kendi tarihlerini yazmaya son derece müsaitti. Kısacası sorunlar vardı ama koşullar hiç de aleyhte değildi. Söz konusu durumda orta sınıfı kazanmak adına Birleşmiş Milletler icazetine gereksinim duymak bir kırılma durumunun sonucuydu. Burjuvaziyi sıkıştırmada inisiyatifi ele geçirme manevrası değil, tersten, inisiyatifi pazarlık konusu haline getirme vaziyetiydi. Kırılma derinleşmişti. Sosyal reformlarla ve burjuva hükümet aracılığıyla devrimsiz sosyalizasyon projesine girilmiş, yeni demokratik iktidar perspektifi objektif olarak rafa kaldırılmıştı. Halk Savaşı ile iktidarın tümünden fethedileceği gerçeği unutulmuş, adına taktik denilen proje strateji katına çıkarılmış, burjuva hak-hukuk-adalet nosyonları ile yeni bir yola girilmişti. Çökmüş düşman gücü abartılmıştı. Halk, demokratik duaların insafına bu yolla terk edildi. Halk Savaşı ile üstelik bir de burjuvaziyi burjuva cumhuriyetle iktidara taşımak acayip bir ironidir. Bu, parlamenter burjuva budalalığının da ötesindedir. 1848-1850'ler döneminde yaşamıyoruz. Günümüzün tarihsel koşullarını, kapanmış o çağa rağmen, görmeyip, kapanmış çağın taktiklerine, stratejilerine yaslanılmaz. Bu nasıl bir 21. yüzyıl devrimciliğidir? Burjuva demokratik devrimler döneminde değiliz. Proletarya devrimlerinin pratik bir alternatif haline gelme-

diği, burjuvazinin devrimci-ilerici rolle toplumun önderliğini icra ettiği eski dönemlerde yaşamıyoruz. Ne yazık ki, burjuva liderlik pelerini şimdi eski yoldaş Bhattarai'nin omuzlarındadır. Ama bilinmelidir ki, burjuvazinin tuncdan heykellerinin devrilmesi akubetini o da yaşayacaktır. Marx-Engels döneminin sınıf mücadelesinin çözümlemelerini tarihsel süreçten koparıp kalıplaşmış siyasetlere dönüştürme Marksizm değildir. Louise Bonaparte belli ekonomik-sosyal ve siyasal gelişmelerin sonucu olarak iktidar oldu. Almanya ve Fransa'daki sınıf savaşımı dönemin koşullarının gerektirdiği biçimleri yarattı. Keyfi tarih yazılamazdı. Bunlar anlaşılabilir şeylerdi. Şimdi dönüp o trendi üretmeye soyunmak muazzam bir çizgi karışıklığını ifade eder. Proletarya devrimi Nepal'de sadece keskin bir ihtiyaç değil, Halk Savaşı ile kazanımı ufukta görünen bir gerçeklik idi. Peki bu durumda Yeni Demokrasinin zamanı mı değildi ki burjuva cumhuriyet bir zorunluluk olarak gündemleştirildi? Bu siyasetle Halk Savaşı'nın kazanımlarına burjuvaziye ortak etmek durumunun da ötesinde, burjuvaziye iktidar ikram edilmiştir. Nepal Halk Savaşının gericiliği kuşatan komünist partisi önderliğindeki muazzam inisiyatif darbelenmiş, kitleler burjuva cumhuriyet bayrağı altında saf tutmaya çağırılmışlardır. Doğrudur, stratejik katılık ve taktik esneklik siyasette önemli bir husustur. Evet, doğrudur, siyaset bilimi keyfi-skolastik bir risaleler manzumesi değildir. Şimdi proletarya siyasetinin-stratejisinin ereği hiçbir şekilde burjuva cumhuriyet olamaz. Nepalli arkadaşlarımızın yeni dedikleri siyasal manifesto geçmişin küçük burjuva demokratlarının tekrarını aşmamaktadır. Ortada koşulları olmayan komünizm adına iradeci bir zorlama durumunu savunan yoktur. Hareketsiz bir kitleyi bir sükunet ortamında habire boş yere tetikleme zorlaması yoktur. Aksine, durum tam tersidir. Kitleler devrimci savaşla birleşmiş ve ayağa kalkmışlardır. Felsefi bir spekülasyon değil, proletarya ve emekçilerin iktidarı ele geçirmesi, olgunlaşmış pratik bir olgu olarak gündeme gelmiştir. Gerçek budur. Yoksa gerçeğin tersi bir hastalık nöbetine tutulma vaziyeti yoktur. Nepal devriminin geldiği noktanın tarihsel kökleri yine Nepal Komünist Partisi'nin ve toplumun derinliklerindedir. Gördüğümüz problemlere baştan itibaren işaret etmiştik. Bunları belgeler olarak ayrıca da kamuoyunun dikkatine olduğu gibi sunacağız. Nepal Komünist Partisi'nin önderliğine, Halk Savaşının muazzam yükselme döneminde bile, Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) içerisindeki bazı arkadaşların yaptıkları gibi ve sonradan da dönüp tam da damgalamayı marifet bildikleri gibi davranmadık.

Tek yanlı popülarize etmedik. Onunla birleşirken aynı zamanda gördüğümüz çizgi problemlerini yoldaşça ifade etmeye çalıştık, eleştirel tutumdan vazgeçmedik. Yani DEH içindeki bazı arkadaşlar gibi, hatalar sistemleştğinde, zayıflıklar pekiştğinde, alın bir yumruk da bizden demedik. Yanlışları göstermeye, bu zor durumda ideolojik çizgi problemlerini eleştiriden muaf tutmadan, devrime el uzatmaya devam ettik. Bu doğru bir tutumdur. Yanlış olan bu eleştirilerimizi kamuoyunun gündemine getirmeyişimiz, objektif olarak sessiz ve izleyici gibi gözüken durumumuzdur. Neden böyle ele alıyorduk. Çünkü biz çizgi mücadelesini bir alt etme, bir damgalama şekline bürünmüş politik mücadele olarak görmüyoruz. Onu bir doğru-yanlış mücadelesi, yani ideolojik mücadele olarak telakki ediyoruz. Dolayısıyla metodumuz yanlışları göstermeyi, dünya görüşünü düzeltmeyi esas alır. Buna uygun davranmaya çalıştık. Evet, şimdi eleştirdiğimiz bu çizginin ilkin taktik adına formüle edilen Bhattarai yönelimine Maoist komünistler baştan itibaren karşı çıktılar. Ki yoldaş Prachanda da genelde Bhattarai çizgisine karşıydı. Fakat Nepal Komünist Partisi (Maoist) içerisindeki çizgi mücadelesi doğru bir sentezle sonuçlanmadı. İlkiyi bir etme temelinde bir anlaşmayla neticelendirildi. Bu durum Bhattarai çizgisi lehine bir geri adımdı. Ve artık partinin iki stratejisi vardı. Bir yandan yeni demokratik iktidar, bir yandan burjuva geçiş hükümeti. Bir yandan Halk Savaşı, diğer yandan barışçıl dönüşüm. Ama aslında durum burjuva yönelim lehinde derinleşiyordu. Varılan uzlaşma temelinin götüreceği sonuç buydu. Ve yeni demokratik devrim stratejisi objektif olarak alt ediliyordu. Maoist komünistler bunu o dönem Uluslararası Komünist Hareket (UKH) saflarında açıkça "taktik stratejiyi yiyor, siyaset teoriiyi yiyor, yanlış bir yola giriliyor" diye eleştirmişlerdir. Bu eleştirinin, Nepal devriminin zaferin şafağında olduğu 2005 yılında derinlemesine formüle edildiğini belirtmek isteriz. Maoist komünistler orta sınıfın ayaklanma için kazanılma ihtiyacını görmüyor değillerdi. Ateşkes, görüşmeler gibi manevralara gereksinim yok demiyorlardı. Bu dans gerekliydi ve o gün bile Maoist komünistler bu dansın tehlikelerine de açıkça yayın organlarında dikkat çekiyorlardı, bazı silahlı ekonomist hataları eleştiri konusu yapıyorlardı. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in 2005 Ekim'indeki MK toplantısı iki-çizgi mücadele-sindeki uzlaşmayı resmileştirdi. Burjuva cumhuriyet program haline geldi. Her devletin bir sınıf içeriği, hedefleriyle ilgili bir niteliği vardır. Tarafsız-sınıflar üstü bir devlet ve hükümet yoktur, olmamıştır. Dolayısıyla geçiş hükümeti de-

nilen böyle bir hükümetle yeni demokrasiye geçiş asla mümkün olamazdı. Monarşinin yıkılması elbette ileri bir adımdı. Ama mesele; devrim burada tatil mi edilecek, zafere mi götürülecekti. Bizce şu durumda tatil edilmiştir.

Özellikle NKP(M)'nin seçim başarısından sonra burjuva cumhuriyet resmen yüceltilmiş, Bhattarai'nin üretici güçleri geliştirme çizgisiyle kapitalizm savunusu anahtar olarak alınmıştır. Bu eleştirilerimiz Nepalli yoldaşlar tarafından her seferinde, "kaygılanmayın, ayaklanma için manevra yapıyoruz" biçiminde karşılanmıştır.

Sözün kısası, bu hükümetin niteliği, program ve eyleminin içeriğinden ötürü nettir. Burjuva bir hükümettir. Komünistler tarafından burjuva hükümet uygulaması Rusya'da Sovyetlerin dışındaki geçiş hükümetiyle hiçbir şekilde kıyaslanamaz. Leninistler Rusya'da Sovyetleri yadsıyarak geçiş denilen burjuva bir hükümetin parçası haline asla gelmediler. Ve net karşı durdular. İşçi Temsilcileri Sovyetlerinin devrimci hükümet alternatifini gösterdiler. Ki o dönemler Sovyetlerde bile Leninciler azınlıkta idiler. Evet Sovyetlerde çizgilerinin bağımsızlığından ödün vermeden kaldılar, kitleleri kendi deneyimleri üzerinden eğitmeyi önemsediler. Burjuva parlamenter cumhuriyet fikrini savunmadılar. Hele hele orduların birleştirilmesi, burjuva devlet mekanizmasının parçalanması yerine devralınarak dönüştürülmesi gibi bir saçmalığı baştan itibaren deşifre ettiler. Baştan itibaren polis, ordu ve bürokrasinin kaldırılmasını, parlamenter cumhuriyeti değil, Sovyet iktidarını hedef olarak gösterdiler. Tarım devrimini hiçbir gerekçe ile rafa kaldırma durumuna düşmediler. Toprağın Kır İşleri Sovyetleri denetimine verilmesini ifade ettiler. Tasarruf hakkı kırdaki Sovyetlerde olmak üzere toprakların kamulaştırılması yönelimini savundular. Tüm bu durumlara bile Lenin sosyalizmin doğrudan yürürlüğü demiyordu. Şimdi biz niteliği açık Nepal'deki burjuva cumhuriyeti, toprak sorununu, ulusal sorunu ele alıştaki burjuva içeriğe rağmen, nasıl allayıp cıalayabiliriz ki?

Ayaklanma ile devrimci iktidara yürümede emekçi kitlelerin çoğunluğunun kazanılması önemli bir husustur. Ve gerçekten de ayaklanma ile oynanamaz. Devrimci iktidar emekçiler üzerinde bir sopa değildir. Bir darbeyle onları zorla hizaya getiremez. O bir azınlık ya da parti

iktidarı değildir. Kitlelere rağmen tesis edilemez. Emekçi kitlelerin doğru çizgiye kazandırılması vazgeçilmez bir görevdir. Fakat bu kazanma proletarya iktidarından vazgeçen bir çizgiyle ele alınıyorsa, proletaryanın çıkarlarından vazgeçiyor demektir. Sınıfsal güç dengelerinin elvermediği bir durumda devrimci iktidar için ayaklanma pratikte elbette gündemleştirilemez. Tam da taktikler bu ayaklanmayı hazırlamak için çoğunluğu doğru bir çizgi önderliğinde kazanmak, stratejik başarıyı yakınlaştırmak için manevra yapabilme kabiliyetidir. Bu manevra, işçi ve emekçilerin hareketinin andaki pratik seyrini, ortaya çıkan görevleri atlamamayı da gerektirir. Sınıfların karşılıklı ilişkilerini, anın somut özelliklerini, objektif durumun keyfi olmayan kazanunlarını hiçe saymak elbette bir keyfiyet yürüyüşü olur. Ki bizim öğretimiz bir eylem kılavuzudur, her bir somut duruma uygulanmayı gerektirir. Ezbere formüllerle hareket etmeyi değil. Monarşie karşı ayaklanmış kitlelerin eyleminin başına geçmek elbette gerekliydi. Onun yıkılmasını formüle etmek elbette gerekliydi. Fakat bu başa geçiş yeni demokratik iktidarın iptal edilmesi, yerine burjuva cumhuriyetin ikame ettirilmesi şeklinde ele alınamaz. Demokratik devrimi sonuna kadar götürmek esastır. Kitleler 1800'ler dünyasının burjuva cumhuriyetini aşamayan durumunda değillerdir. Onlar Halk Savaşı ile birleşmişlerdir. Yeni Demokrasi hedefinde mevzilenmişlerdir. Dolayısıyla o dönemlerin taktik ve stratejileriyle de mükellef değildir ve asla olmamalıdır. Yeni Demokrasi bayrağını yükseltmek Nepal devriminin en asgari gerçeği idi. Bu gerçeği "Blanquizm" gerekçesiyle reddeden, dünyada, epeyce burjuva demokrat çizgili realist "zeki burjuva politikacılar" mevcuttur. Zaten onlara göre Ekim Devrimi de olmamalıydı. Ya da bir erken doğumdu. Çarlık iktidarından sonraki gerici devlet, proletarya ve emekçilerin olgunlaşması adına devam etmeliydi. Derebeylerin toprak mülkiyeti tasfiye edilmemeliydi. Devlet erkini ele geçiren burjuvazi, sosyalizm olgunlaşınca kadar egemenliğini sürdürmeliydi. Bu gerici bir çizgi idi. Bu pratik, devrimci çalışmanın reddiydi. Bu, ayaklanma hazırlığı çağrısından vazgeçilmesiydi. Bu, kitlelerin yarınsamalarla alıklaştırılmasıydı. Halkın devrimci savaşı yürütmekten vazgeçmesi, boş vaatlerle pohpohlanarak dejenere edilmesiydi. Bu tür problemler, evet, Nepal'deki mevcut çizgide de mevcuttur. Nepal'de yüzde seksen inşa edilmiş yeni devlet organları tasfiye edilmiş, burjuva cumhuriyetle Nepal kontrole alınmıştır. Toprak devrimi iptal edilmiştir. Karşı-devrimci orduya "meşruiyet" kazandırılmıştır. Kadetvari partiler, yani parlamentarist burjuva partilerle ayırım

çizgisi baltalanmıştır. Aksine bunlarla yeni düzen adı altında eski düzen reforme edilerek oturtulmak durumundadır. Nepal devriminin tek güvencesi olan Nepal'de Halk Savaşı'nın başlatılmasına götüren çizgi ve bu çizgi temelinde devrimci savaşı icra eden ordu ve kitleler daha önce ifade ettiğimiz gibi objektif olarak terhis edilmiştir. Halk kitlelerinin bizzat mücadele içerisinde devrimci iktidarın eşğine geldiği bir ortamda bu savruluş büyük bir sorundur. Biz durum olgunlaşmamışsa devrimci iktidarın hemen olmayacağını bilmiyor değiliz. Nepal'deki durum görüşümüzce Nepal'de bir halk iktidarı için gerekli olgunluğu ifade ediyordu. Devrimin görevleri geniş emekçi kitleler ve ezilenler tarafından pratik bir sorun olarak canlıydı ve kitleler devrimci iktidarın ele geçirilmesi dönüm noktasıyla birleşme eylemindeydiler. Böyle koşullarda Nepal Komünist Partisi (Maoist) açısından iktidarın ele geçirilmesi hedefinden vazgeçilmesi, burjuva uzlaşmacı parlamenter partilerle hükümet yöneliminin bir strateji haline getirilmesi açık bir olgudur. Yani onun açık bir sapmasıydı. En ileri sınıfa dayanan, emekçi kitleleri birleştirmiş, yalpalayanların bile katılma eğilimine girdikleri bir atmosferde ayaklanmanın fiilen iptal edilmesi, barışçıl geçiş ve dönüşüm yoluna girilmesi kabul edilemez. Lenin'in Ekim Devrimi'ndeki dersleriyle silahlanma yerine, burjuva uzlaşmacılarının çizgisinin yükünü taşıma durumu söz konusudur. Bizim reddettiğimiz budur. Bu yanlış çizgi Mao'nun Koalisyon Hükümeti taktikleri ile de kıyaslanamaz. İşgal koşullarında bile Mao burjuvaziyle taktik anlaşmalara girerken, Yeni Demokrasi genel hedefinden hiçbir an sapmadı. Kızıl Siyasi İktidarlar'ı, Kızıl Ordu'yu tasfiye etmesini öneren burjuvalara açıkça meydan okudu. Devrimin kazanımlarından vazgeçerek burjuvaziyle birleşme çizgisini değil, burjuvaziye Halk Savaşı ile devrimin kazanımlarını kabul ettirme, iradeyi tanımlarından başka bir yol tanınamama çizgisini izledi. Devrimci Halk Savaşı çizgisi baştan itibaren siyasal iktidarın ele geçirilmesi hedefiyle yürütülür. Devrimci savaş gerici devleti bazı pazarlıklara yanaşmaya mecbur etme perspektifiyle ele alınamaz. Dolayısıyla burjuvazinin vereceği tavizler onların devrimci savaş karşısında çıkışsızlıklarını ifade etmesi açısından elbette anlamsız değildir. Ancak devrimci savaş, savaş meydanında devrimin kazanımlarından bazılarını burjuvazinin de boyun eğiyor durumuna gelmesiyle birlikte iptal edilemez. Ne var ki, emekçilerin, ezilenlerin başkaldırısı karşısında yol alamayan emperyalistler ve gericilerin "reform ve diplomasi" dalavereleriyle devrimi tasfiye etmeye çalıştıkları da bilinmektedir. Madrid ve Oslo komplolarıyla Filistin hare-

ketinin ve yine dünyanın birçok yerinde ezilen ulus hareketlerinin çekildiği mecra emperyalist demokrasi tasfiyeciliğidir. Ezilen kitlelerin meşru, demokratik taleplerine seyirci kalmadan gerici burjuvazinin onları ezmesine karşı çıkarak bu hareketlere önderlik eden yanlış çizgileri de her şart altında açığa çıkarma, kitleleri doğru çizgi ve çözüm perspektifiyle birleştirme sorumluluğunu ihmal etmemeliyiz.

Nepal'deki çizgi problemlerinden biri de, demokrasiyi proletarya ve emekçilerin iktidarı bizzat fethetmeleri ve doğrudan katılımla icra etmeleri ekseninde değil de, burjuva çoğulculuk biçiminde ele alan anlayışlarıdır. Emekçiler açısından demokrasi devrimle fethedilir. Emekçiler açısından demokrasinin varlığının eksen iktidarın vekiller aracılığıyla değil, doğrudan sürdürücüleri olmalarıdır. Katılımcılığın yerine ve bunu gerçekleştirmede devrimci savaşın yerine seçimler yönelimiyle çoğunluk sağlama ve bu temelde rekabetle devrimin sürdürülebileceğini zannetme boş bir düştür. Şüphesiz Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist); devlet ve sosyalist demokrasi konularında çok ciddi tartışmalar gündeme getirdi. Ancak, Bhattarai çizgisindeki, emekçilerin devleti doğrudan yönlendirmeleri yerine, partiler arası rekabet yarışı yönelimi ciddi bir kırılmadır. Aynı şekilde, devrimci iktidarın devrimci savaşa fethedilmesi evrensel kanununun yerine ikame edilen burjuva demokrasisi yoluyla yeni devlete tedricen geçiş bir başka muazzam savruluştur. Eleştiri konusu yaptığımız budur. Birincisi, devrimci savaşla devrimci devlet inşa olacaktır. Bu vazgeçilemez evrensel bir kanundur. İkincisi, iş bununla da bitmez. Parçalanmış devlet makinesinin yerine ne geçirilecektir? Yeni devlet kırıdığı eski makinenin kurumlarını biçimsel olsa bile, ki içerikte asla değil, tekrar edemez. Mesela, parlamenter cumhuriyet, parlamenter temsili hükümet ya da vazgeçilemez sürekli ordu-polis ya da, görevliler değil de, ayrıcalıklı memurlar birliği, tüm bunların stratejik yönelim olarak aşılması zaruridir. Zira proletarya devleti parlamenter bir örgüt değildir. Belli yıllarda emekçilerin hangi yönetici partinin eliti tarafından yönetileceği meselesinden ibaret bir seçimler düzeni değildir. Bir profesyonel parlamenterler, bakanlar, yöneticiler erki değildir. Burjuva devletin yerine "sosyalist" tarzda bu organlar geçiriliyorsa parçalanmış devlet makinesi bir başka türde yeniden üretiliyor demektir. Böyle bir durum bir yeni moda durumudur. Eski devletin bir anlayışı olan parlamentarizm yeni devletin anlayışı olamaz. Bu mutlak suretle aşılmalıdır. Halk meclislerinin, seçilmiş - her an görevden alınabilir - denetlenen görevlilerin yerine elit parlamentoların ge-

çirilmesi sadece sosyalist bir "söz değirmeni" olur. Böyle durumlarda Komün, Sovyetler ya da halk iktidarının içi boşaltılmış olur. Sömürücü-lerin, kapitalistlerin yaratmış oldukları kurumlara dayanarak yeni devlet örgütlenemez. İlk başlangıç noktası olarak ve ertelemeden yeni devletin içeriğine uygun, yani işçilerin-emekçilerin doğrudan yönetir oldukları bir mekanizma şarttır. Aksi halde Bernstein'ci demokratizmden kopulabilir mi? Kautsky'nin demokratik cumhuriyet projesi aşılabılır mı? Onlar proletarya devletinin yerine burjuva mekanizma içerisinde sözde muzaffer proletaryayı geçiriyorlardı. Emekçiler için olmayan, emekçilerin yönetmediği bir devrimci demokrasi tasarlanamaz. Onlar adına bir parlamentarizm ve bürokrasi ile bir devrimci demokrasi Lenin'in aktarımıyla; sadece "batıl itikata dayalı bir saygı" göstirisidir. Ordu açısından da durumu bu çerçevede ele alabiliriz. Burjuva ordunun parçalanması değil, demokratlaştırılması 1917 Rus Devrimi sırasındaki bir burjuva Çernov öyküsüdür. Ve bu öykü karşı-devrimci Kornilov, Kaledin'ler komutasındaki karşı-devrimci orduyu meşrulaştırmaya götürdü. Kerensky hükümetinin her şeyi olduğu gibi bırakan, karşı-devrimciliği canlandıran bu tecrübesi sabittir. Lenin şöyle diyordu: "Orta yol yoktur. Deneyim bunu açıkça gösterdi. Ya tüm iktidar Sovyetlere ve ordunun tam bir demokratlaştırılması ya da Kornilovculuk. ... Çernov, Kadetler ve yüksek memurlarla durmadan "pazarlık etmek" zorunda kaldı ve kararsızlıkları ve sürekli entrikalarıyla bu adamlar, sonunda onu hiçbir şey yapamadan istifa etmek zorunda bıraktı. Toprak sahipleri "oyunu kazandı". ... Orta yol yoktur. Deneyim bunu açıkça gösterdi. Ya dipten doruğa tüm iktidar Sovyetlere, Kurucu Meclis'in kararını beklemeden tüm toprak hemen köylülere verilecek, ya da toprak sahipleri ve kapitalistler her şeyi engelleyecek." Lenin'in dediği, Nepal'de ifade edilenden farklı olarak, ordunun bu demokratlaştırılması neyi ifade eder? Birincisi, Sovyet iktidarından ayrılan silahlı kuvvetlerin eski cinsten profesyonelce örgütlenmesini değil. İkincisi, eski ordunun içten demokratikleştirilmesini değil. Tamamına şudur: "İşçi ve köylülerin, halktan elden geldiğince az ayrılan bir silahlı kuvvetinin kurulması (Sovyetler = silahlı işçi ve köylüler) Tüm halkın silahlandırılmasının bütünüyle gerçekleştirilmesine doğru atılan adımlardan biri olarak örgütlü genel silahlanma." Nepal'deki şimdiki projeler bu tarihi tecrübeden öğrenmek durumundadırlar. Topraklar köylüye devredilmedi. Yeni iktidarlar tasfiye edildi, burjuva hükümet partinin de yardımıyla yeniden inşa edildi. Adına reform ve dönüşüm planları denen şeyler yeni bir devlete

karşı bir barikat mevzisi oldular. Tüm bunlar devlet, demokrasi konularında Nepal'de kırılmış olan noktaların sayesindeydi. Perspektif ne olmalıydı? Ezilenlerin ve emekçilerin devlet yönetimine pratik katılımı, parlamentarizmin ortadan kaldırılması, yasama ve yürütme etkinliklerinin emekçiler önderliğinde birleştirilmesi, gerici ordunun, bürokrasinin, memurların dağıtılması ve bunların yerine ezilenlerin ve emekçilerin doğrudan kontrolünün geçirilmesi. Tüm taktik manevralar bu perspektif ekseninde ele alınabilirdi. Ancak perspektif kaybedildi, ezilenler ve emekçiler devrim görevinden terhis edilerek eski egemenlere biat etmeye çağrıldılar. Devrimci Maoistler Nepal'de tüm bu kırılmalara meydan okumayan zayıflıklarını irdelemek, öğrenmek, "onurlu proje" dedikleri manevralardaki zayıflıkları kavramak, onlardan kopmak durumundadırlar. Bu konuda devrimci çizgiyi özellikle yoldaşça uyarmayı evrensel bir sorumluluğumuz olarak görüyoruz. Bir parti içinde örgütsel birlik yürüyüşü anlaşılabilir. Doğru ve yanlış çizginin uzlaştırılması asla doğru değildir. Ki Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Halk Savaşını başlatan tecrübesi buna en iyi örnektir. Bilinmektedir ki NKP(M), Nepal Komünist Partisi (Mashal) çizgisiyle ikiye bir eden bir uzlaşma yönelimine girmediği için Halk Savaşını başlatmaya muktedir olabilişti. Mashal'dan kopuş hem gerekli hem de Halk Savaşı için olmazsa olmaz bir sentezdi. Gerçek komünist parti birliği buydu. Halk Savaşı böyle kazanıldı. Aksi halde Halk Savaşı'na başlamak imkansızdı. Eğer grupların anlaşmalı birliği çerçevesinde kalınsaydı devrim feshedilmiş olacaktı. Nepal Komünist Hareketi tarihi serisindeki bu kopuş Nepal devrimini örgütlemeye cüretiydi. Tıpkı ÇKP'nin SBKP'ye meydan okuyuşu gibi. Kültür Devrimi'ne cüret etmesi gibi. Sonrası süreçte bu tecrübe unutuldu. Burjuva demokratik cumhuriyeti devrim için zorunlu stratejik bir aşama gören Bhattarai çizgisiyle hesaplaşmada Prachanda sentezde anlaşmalı bir gruplar birliğine imza attı. Bu imzada şimdiki devrimci çizgi sahiplerinin de rolü atlanamaz. Bu durum şimdi tartıştığımız felaketin temellerini oluşturan kırılma noktalarını inşa etti. Söz konusu gerçekten devrimci çizgi savunucuları; ciddi şekilde öğrenmek, hatalardan kopmak, ilerlemek sorumluluğunu taşımalıdır. Ne var ki bugün ordunun birleştirilmesi konusunda halen "onurlu entegrasyon" gibi eski projelerin hatalarını hiç muhasebe etmeden yüklenme durumu söz konusudur ve bu doğru değildir. Her şeye rağmen bu eleştirilerimizi söylerken ileriye temsil eden yoldaşlarımızı eleştiriyi yadsımadan destekleme yürüyüşü içinde olacağımızı da belirtmek isteriz.

TOPTANCI YAKLAŞIM AŞILIP DEVİRCİ OLANLA BİRLEŞİLMELİ

Önderlik çizgisinde derinleşen yozlaşmaya karşın, Nepal'de ne sınıf mücadelesi bitti, ne de parti içi ideolojik mücadele... Tersine MLM çizgideki yozlaşmanın derinleşmesinin yanı sıra, ideolojik mücadele ve devamında sınıf mücadelesi keskinleşerek yeni doğumlara gebe durumdadır. Parti -BNKP(M)- içindeki devrimci çizgi muhalefeti zaaflarına rağmen paslanmış burjuva reformist yolu aşacaktır. Zıtların birliği yasasının evrensel özelliği Nepal yürüyüşünde de hükmünü koruyacaktır. Bu, kaderci-özel bir umu, bir temenni veya iyi niyetli subjektif bir beklentiden ibaret değil, bilakis diyalektik kanun ve sınıf mücadelesi yasasına uygun olan nesnel zorunluluğun tezahürüdür. Dahası, bu yeni doğum, Nepal toplumu ve BNKP(M) içindeki çelişmelerin ürünü ve buradaki diri hücre-dinamikler ile çürüten hücreler arasındaki mücadelenin gereğidir. "Ağacın en taze filizleri en yoz yerinden doğar."

BNKP(M)'in önderlik çizgisindeki ciddi ideolojik sapma ve siyasi kırılmaların gelinen aşamada Nepal devrim yürüyüşünü baltalayarak handikaplar eşliğine getirdiği saklanamaz bir gerçektir. Bhattacharai çizgisinin egemen olduğu BNKP(M)'nin niteliği ters orantılı değişmiş, kesin olarak sağ tasfiyeci rotaya oturmuştur. Bhattacharai "günah keçisi" olarak tek sorumlu değildir. Prachanda çizgisindeki kırılma ve eğilim BNKP(M)'in uğradığı akıbetten Bhattacharai kadar sorumludur. Neticede BNKP(M) mevcut durumda ve mevcut çizgisiyle devrimden kopmuş, burjuva reformist yola sapmıştır. Yukarıda genel hatlarıyla bu tabloyu resmettik. Fakat Nepal yürüyüşü hakkında söylenmesi/görülmesi gereken son derece önemli bir mesele daha vardır. Öyle ki, bu çerçevede değerlendirdiğimiz husus, Nepal yürüyüşü ile BNKP(M) hakkındaki bütünlüklü yaklaşımımızı veya ora devrimi karşısındaki sorumluluğumuzla alacağımız pozisyonu tayin edecek önemdedir. Öyleyse yapacağımız kritik bu meseleyi atlayamaz.

Evet, Nepal devrim yürüyüşü mevcut önderlik çizgisi altında uçurumun başına getirilmiş, buraya güçlü olarak itilmektedir. Ne var ki, unutulmaması gereken bir şey daha var. BNKP(M)'nin de önderliğinin bir kısmında, gidisata direnç gösteren, olgunlaşmış tehlikeye işaret eden, boyutlanmış tehlikeye direnen, gelinmiş uçurumdan kesin olarak dönmek isteyen ve buna gayret eden dinamikler de var. "Hepsi, her kes tu kaka oldu" şeklinde diyalektik dışı idealist tez ileri sürülemez. Yaşanan çürümeye karşın, çürümeye karşıtları var ve çürümeye karşı koyan bu

Maoist kuvvetler inkar edilemez. Hata ve yetersizliklerine rağmen, son derece güçlü dinamiklerdir bunlar. Nepal devriminin kaderi- geleceği bunların elindedir. Bundandır ki, bu dinamikler fevkalade değerlidir. BNKP(M) içindeki ya da önderliğinin bir parçasını oluşturan bu dinamikler devrimci çizgi adına rol oynayacak güçlerdir. Tekrar edelim ki, hata ve zaaflarına karşın bu değerdedirler. Devrime sırt dönen reformist uzlaşmacı-tasfiyeci barış çizgisiyle, belli temellerde büyük bir ideolojik mücadele içinde oldukları, bunların devrimci çizgiyi temsil ettikleri bilinmektedir. BNKP(M) içindeki Maoist güçlerin neden sağ tasfiyeci çizgiye bayrak açmadıkları sorulabilir, sorgulanabilir elbette. Bu teorik doğru olarak tamamen haklıdır. Fakat siyasal olarak bayrak açmanın zemini somut şartlara göre ele alınmak durumundadır. Sağ tasfiyeci önderliği hemen tasfiye etmek partide ciddi bölünme ve tahribatlar yaratarak kitlelerde büyük gerilemelere, bölünmelere yol açabilir. Dolayısıyla sağ tasfiyeci çizgi temsilcilerinin gerçek yüzlerini bu çizgileriyle açığa çıkarmak ve bunların kitleler üzerindeki etkilerini minimuma indirmek en doğrusu olacaktır. Bu anlamda Maoist güçlerin mevcut önderlikle örgütsel birliklerini sürdürmesi ve elbette ideolojik mücadelede en keskin mücadeleyi ertelemekten örgütsel birliği koruyup sağ çizgiyi örgütsel alanda tasfiye etmemeleri son derece anlaşılardır. Kaldı ki güç meselesi de büyük bir meseledir. Şu durumda sağ tasfiyeci çizginin parti ve kitleler içerisinde ciddi bir etkinliği söz konusudur. Bu etkinlik ideolojik mücadele yoluyla göğüslenmek durumundadır. Hem kazanılacak bütün güçleri kazanmak açısından ve hem de iki-çizgi mücadelesinde amaç olan yanlış dünya görüşünü düzeltmek açısından bu gereklidir. Mesele basit bir alt etme, örgütsel ayrılık yönelimiyle ele alınamaz. Bu açıdan örgütsel birliğin açık iki-çizgi mücadelesi ekseninde ele alınıyor olması hem gerekli, hem de öğrenilmesi gereken iyi bir tecrübedir. Yani, söz konusu Maoist güçlerin sağ tasfiyeci çizgi temsilcileriyle örgütsel zeminde birlikte yürüyor olmaları onların da aynı çizgide oldukları anlamına gelmez. Bu güçlerin yürüttüğü ideolojik mücadele ve savunuları, bunların devrimci çizgide olduklarını ve bunlar şahsında BNKP(M) içinde Maoist kanadın olduğunu açık kanıttır. Toptancı ve tekçi yaklaşımla hepsini aynı kefeye koyamaz, sırtımızı dönmeyiz.

O halde bizler BNKP(M)'in egemen olan sağ tasfiyeci önderlik çizgisine karşı ideolojik mücadele yürütürken, bu parti ve önderlik içindeki devrimci kanatla birleşmeye önem vermeliyiz. Dahası, BNKP(M)'nin egemen durumdaki önderlik çizgisi farklı ama ideolojik mücadelenin sürdüğü

tüm karşıt kanatlarıyla parti bütünlüğünün ifade ettiği zemin daha farklıdır. BNKP(M)'nin önderliği veya çizgisi farklı ama Nepal devrimi ve devrimci halk kitleleri daha farklı şeylerdir. Özcesi, parti içinde sağ tasfiyeci çizgiye karşı devrimci çizgi muhalefeti temsil eden kanat var, en önemlisi de bu önderlik çizgisine karşı Nepal yoksul halkının devrim talebi ve kahramanca mücadelesi var. Bu kitleler sağ tasfiyeci önderliğin insafına bırakılamayacağı gibi, oradaki devrim ve parti içindeki devrimci muhalefet yalnız bırakılamaz-önderliğin sağ çizgisine kurban edilemezler. Yani, Nepal devrimine ve halk kitlelerine yüz çeviremeyeceğimiz gibi, oradaki devrimci çizgi mücadelesini de yalnız bırakamayız. Tüm bunların ötesinde karşı-devrime iltihak etmediği müddetçe, reformist veya sağ tasfiyeci de olsa, kesin demokratik nitelik taşıyan özelliğiyle mevcut olan önderlikle (partiyle) ideolojik mücadeleyi kesmemeli, hem birlik hem mücadele siyasetini sürdürmeliyiz. "Küsme" lüksümüz olamaz, zira orada bir devrim, bir mücadele ve hiç değilse demokratik bir hareket, elbette bu nitelikte bir önderlik (parti) söz konusudur.

Yalın olarak söylersek; Prachanda ve Bhattarai reformist çizginin bilinen temsilcileridir. Öte yandan devrimci çizginin bilinen temsilcileri de Kiran, Gaurav ve Basanta eksenli güçlerdir. Onlar burjuva cumhuriyet adına burjuva devleti tamir ederken, Kiran bunu taktik olarak ele alıyordu. Şimdi, taktik manevrayı strateji olarak uygulayan çizgiye karşı açıktan mücadele etmektedir. Onlar taktik manevra olarak ileri sürülen siyaseti stratejik yöneline yükselttiler.

Devrimci iktidardan, Yeni Demokratik İktidar'ın inşasından ve iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesinden vazgeçtiler. Kiran çizgisi ve muhalefetiyle Prachanda ve Bhattarai çizgisini aynı görmek kaba yaklaşım ve yanılgıdır. Kiran yoldaşın Yeni Demokratik İktidar perspektifi ve barışçıl geçiş yerine iktidarın zor yoluyla zapt edilmesi görüşüne sahip olduğu açıktır.

Yukarıdakilerden hareketle söylemeliyiz ki, Nepal devrimine parti önderliğinden ötürü sırt dönmeyiz, ora devrimi ve devrimci çizgi savunucuları karşısında kayıtsız kalamayız! Reformist çizgiye karşı, devrimci bir muhalefet söz konusudur. Bizlerin görevi bu ikileme devrimci muhalefet ve mücadeleyi destekleyerek geliştirmek, gelişip egemen olmasına katkı sunmak olmalıdır. Daha da önemlisi, önderliğinde kaza-

nımları reformist çizgiyle tasfiye edilen Nepal devrimini ve BNKP(M) içindeki devrimci çizgiyi, sağ tasfiyeci önderlik çizgisinden ötürü silip atamayız ve yok sayamayız. Devrimci çizginin, sağ tasfiyeci barışçıl geçiş teorisinin uygulayıcısı çizgiyi alt edip galebe çalması ve Nepal devriminin yeniden parlaması için, devrimci çizgiyi ve devrimi desteklemek komünist görevdir.

NEPAL'DEKİ GİDİŞATA İLİŞKİN

Nepal Halk Savaşının 10. yılı vesilesiyle ve o dönem stratejik yenilgi durumundaki kral gerçekliğinde hareketimizin kamuoyuna yönelik kitle yayın organlarında şu söylenmişti: "Kral şimdi karşı-devrimci Kerenski hükümet taktikleriyle emperyalistler ve onların koalisyonu Birleşmiş Milletler desteğiyle aslında fiilen yıkılmış iktidarı kurtarmaya çalışıyor. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Halk Savaşı merkezi görevinin ve asgari stratejik hedef Yeni Demokratik Halk İktidarı'nın hizmetinde, taktik planları vardır, olacaktır. Fakat şu açıktır ki, Maoistler açısından stratejik başarıyı geciktiren-olumsuz etkileyen, kitlelerde Halk Savaşından "başka bir yol mümkün" yanılsamasına yol açan hiçbir taktik "başarı" takdire şayan değildir. Yeni Demokrasiye gidişte "Anayasal Parlamenter Cumhuriyet" gibi projeler, hiç de zorunlu, geçilmesi gereken aşamalar değildir. Maoist siyasete, Maoist ideoloji ve teori rehberlik eder. Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Halk Savaşı'nın başarısı bazı ödünler ve pazarlıklar amaçlı, aslında sistemi aşmayan ve bugün ETA, İRA, EZLN ve diğerleri gerçekliğinde bir kez daha tanık olduğumuz özünde düzenle barışık ve bazı törpülemelerle entegre olmaya hazır silahlı ekonomizmle değil, enternasyonal proletaryanın evrensel öğretisi maoizmin rehberliği ve komünist partisinin önderliğiyle mümkün oldu. Bu rehberlik ve önderlik, Yeni Demokrasi, sosyalizm ve komünizm (asgari ve azami) stratejik hedefinin hizmetinde Halk Savaşına götürdü. Bir duraklayıp bir giden, bir tatil edilip bir gündeme gelen, ya da olur mu ki tereddütlü silahlı mücadele oyunu olamazdı. Siyasal iktidarın ele geçirilmesi ekseninde sürekliliği sağlanmış silahlı mücadele, Halk Savaşı merkezi görevi dinamiğinin berrak bilinciyle geleceği fethetmeye ilerleyebiliirdik. Nepal tecrübesinin öğrettiği bir kez daha budur." Bundan daha çıplak yoldaşça bir uyarı olabilir mi? Bundan daha net silahlı ekonomist tehlikelere, burjuva cumhuriyet ekسنine kaymalara dikkat çekiş olabilir mi? Kısacası, partimiz Nepal'de ortaya çıkabilecek muhtemel tehlikeleri ve bunların partideki bazı kırılmalarla ilişkisini Nepal Halk Savaşının 10. yılı vesilesiyle yayınladığı pers-

pektif yazısıyla ortaya koyma durumundaydı. Ve gerici rejim için açıkça şunu ifade ediyordu: "Devrim karşısında çaresiz kaldıklarında, sömürücü egemenler bazı tavizler verebilir, geri adım atabilirler. İktidarlarını kurtarmak için feda edecekleri parçaları, "stratejik zafer" diye yutacak reformizm, "reel siyaset" adına yerleşeceği böyle siyasetler, sistemi yıkmak için ayağa kalkmış yoksul kitleleri, devrime fren olmak isteyen reform barikatıyla durdurma, devrimi yere serme operasyonudur." (2006 18 Mayıs vesilesiyle yayınlanmış perspektif yazısı.) Ve yine NKP(M)'nin diğer parlamenter partilerle gerçekleştirdiği 12 maddelik barış anlaşması döneminde de varılan açıklamalara dair partimizin görüşleri şöyleydi: "Çeşitli çevrelerde haklı olarak ne oluyor, ne ile sonuçlanacak gibi sorular ortaya atılmaktadır. Tabi ifade edilen yaygın kaygılar da vardır. Açıktır ki kaybetmek ya da kazanmak sadece Nepal çerçevesiyle sınırlı olmayan, dünya açısından büyük önem taşıyan bir meseledir. ... Yeni Demokratik Cumhuriyet Nepal halkının en asgari talebidir. Dünya devriminin hizmetinde şanlı Halk Savaşı mücahedeşi Nepal'i Yeni Demokratik Cumhuriyet şafağına taşımıştır. Bunun karartılması ve geri gitşe hiçbir şekilde elbette evet denilemez. ... Bütün kazanımları yaratan Halk Savaşı'ydı. Gelişen nokta pazarlık masalarında biriktirilmiş karlar değil, Halk Savaşının yeni iktidarı yaratmaya muktedir gücünü gösterir. ... Çok açıktır ki Yeni Demokratik İktidar hedefini esnetecek, gevşetecek bir "Demokratik Cumhuriyet" parlamenter burjuva rejim kuyrukçuluğuna götür-

rür. ... Burada sınıf düşmanlarımızla yapılan, tehlikelere oldukça açık dans kavranmalıdır. Söz konusu taktiklerin doğasında bu tehlike mevcuttur. Peki tehlikeli diye taktik olarak uygulanması gerektiğinde uzak mı duracağız? Kesinlikle hayır. Dikkat edilecek husus, taktiğin stratejiyi-siyasetin teoriyi yemesine izin vermemektir. MLM ideolojik rehberliği, genel stratejik siyasal doğru çizgi önderliğini kumandada tutmaktır. ... "Kurucu Meclis ve Demokratik Cumhuriyet" Yeni Demokratik Devrim stratejisinin mutlak, geçirilmesi gereken zorunlu bir aşaması değildir. Bunu başlı başına zorunlu bir aşama olarak teorize etmek olsa olsa burjuva toplum ve burjuva cumhuriyete götürür." (12 maddelik Barış Anlaşması vesilesiyle yayınlanmış perspektif yazısı) Tüm bunlarda partimizin uyarılarının, kaygılarının dayandığı ideolojik-siyasi temeller anlaşılabilir ve bugün geline noktada Nepal'de ortaya çıkan stratejik yönelim kaymalarına dikkat çekildiği de görülebilir. Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) içerisindeki devrimci muhalefet Prachanda ve Bhattarai çizgisindeki baştan itibaren mevcut olan kırılma noktalarını bugün hala köklü nedenlerini ortaya koyabilmiş olmasalar da, ileri bir noktayı temsil ettikleri, devrimci bir çizgiye sahip oldukları gerçektir. Dolayısıyla doğru bir ideolojik çizgi rehberliğinde muhasebe görevini ertelemeden, doğru çizgiyi, kırılmalarını aşarak ilerletmek, yanlış çizgiyi deşifre ederek kazanma ve dönüştürmeyi de ihmal etmeden göğüslemek bir kez daha belirtiyoruz ki komünist bir görevdir.